

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/214/2017
Identifikačné číslo spisu:	1208200696
Dátum vydania rozhodnutia:	29.05.2018
Meno a priezvisko:	Mgr. Dušan Čimo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:1208200696.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalujúceho EUREA, občianske združenie so sídlom v Bratislave, Tupého 25/A, zastúpeného Mgr. Vladimírom Šárnikom, advokátom v Bratislave, Rožňavská 2, proti žalovanému Ministerstvu výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Prievozská 2/B, o 829,84 € s príslušenstvom, vedenom Okresným súdom Bratislava II pod sp. zn. 58C/166/2008, o dovolaní žalujúceho proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 14. februára 2017 sp. zn. 14Co/408/2012, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava II (ďalej tiež len „súd prvej inštancie“) v poradí druhým rozsudkom z 19. apríla 2012 č. k. 58C/166/2008-87 (rovnako ako jemu predchádzajúcim, odvolacím súdom ale zrušeným rozsudkom z 1. decembra 2009) zamietol žalobu, ktorou sa žalujúce na žalovanom domáhalo zaplatenia 829,84 € s 8,5%-ným úrokom z omeškania ročne od 3. augusta 2007 do zaplatenia ako náhrady škody vzniknutej v súvislosti s žalovaným vyhláseným a neskôr zrušeným verejným obstarávaním; žalovanému okrem toho nepriznal náhradu trov konania. Takéto svoje rozhodnutie vo veci samej odôvodnil jednak nedostatkom vecnej (tzv. pasívnej) legitímácie označeného žalovaného, ak by požiadavka žalujúceho mala byť posudzovaná podľa úpravy o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (zákon č. 514/2003 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení), pretože žalovaným tu nebol štát (Slovenská republika); okrem toho záverom, podľa ktorého postup žalovaného ako obstarávateľa v tomto prípade nebol výkonom verejnej moci (ale vznikom obchodno-záväzkového vzťahu za jeho účasti) a napokon i ďalšími závermi o preukázaní záujmu oboch účastníkov (dnes strán) na zrušení verejného obstarávania, o ktoré tu šlo, o možnosti žalovaného platne zrušiť ním vyhlásené verejné obstarávanie aj bez vyčkania na uplynutie žalujúcemu lehoty na podanie námietok (voči vylúčeniu jeho ponuky), o neexistencii priameho nároku žalujúceho na náhradu nákladov spojených s účasťou na verejnom obstarávaní a tiež o nepreukázaní príčinnej súvislosti medzi porušením zákona opisovaným v žalobe a

škodou majúcou vzniknúť žalujúcemu.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej tiež len „odvolací súd“ a spolu so súdom prvej inštancie tiež len „nižšie súdy“) na odvolanie žalujúceho rozsudkom zo 14. februára 2017 sp. zn. 14Co/408/2012 rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil a žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Stotožnil sa s odôvodnením napadnutého rozsudku (§ 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku - zákona č. 160/2015 Z. z., dnes už i v znení zákona č. 87/2017 Z. z., ďalej len „C. s. p.“) a to s výslovným zdôraznením takéhoto stotožnenia sa ako pri záveroch o nemožnosti kvalifikácie postupu žalovaného za výkon verejnej moci a o potrebe posudzovania medzi stranami vzniknutého vzťahu podľa zákona č. 25/2006 Z. z. o verejnom obstarávaní a § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení (z ktorého dôvodu tiež považoval žalobu za správne nasmerovanú proti ministerstvu a nie proti štátu), tak i pri ďalších záveroch o neexistencii priameho nároku žalujúceho na náhradu nákladov spojených s účasťou na verejnom obstarávaní a o nepreukázaní príčinnej súvislosti medzi porušením zákona žalovaným a škodu na ujmu žalujúceho. Doplnil, že náklady žalujúceho zodpovedajúce zmluvnej odmene H. P. F., F.. nevznikli v súvislosti so zrušením verejného obstarávania, ale už v súvislosti s jeho vyhlásením (a so záujmom žalujúceho predložiť ponuku) a to za situácie, keď náklady ponuky vždy znáša uchádzač bez ohľadu na jeho úspešnosť či prípadné uzavretie zmluvy. Na tom nič nemenilo, že súd prvej inštancie sa v svojej argumentácii nevyporiadal s časťou rozhodovacej praxe ESD (Súdneho dvora Európskej únie, ďalej len „SD“ - pozn. Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“), reprezentovanou rozhodnutiami SD v jeho veciach C-92/00 a C-244/02, nakoľko takéto nevyporiadanie nespôsobilo celkovú nepreskúmateľnosť ani zmätočnosť napadnutého rozsudku prvoinštančného súdu.

3. Proti takémuto rozsudku odvolacieho súdu podalo dovolanie žalujúce s návrhom na jeho zrušenie (a zrejme i vrátenie veci odvolaciemu súdu na ďalšie konanie, čo však z dovolania priamo nevyplýva). Svoj mimoriadny opravný prostriedok odôvodnilo poukazom na ustanovenie § 420 písm. f/ C. s. p., vidiac porušenie svojho práva na spravodlivý proces jednak v pre neho prekvapivom posúdení jeho žiadosti o nápravu prvoinštančným súdom (o ktorom sa dozvedel až z rozsudku súdu prvej inštancie) a v následnom potvrdení takéhoto rozsudku odvolacím súdom, jednak potom pre zotrvanie na námietke nevysporiadania sa súdom prvej inštancie, resp. tentoraz oboma nižšími súdmi s rozsudkami SD predloženými žalovaným a s ich relevanciou na súdenu vec.

4. Žalované navrhlo dovolanie zamietnuť (?), majúc za to, že rozsudky nižších súdov sú právnymi a zákonnými.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie podala včas (§ 427 ods. 1 C. s. p.) strana, v ktorej neprospech bolo napádané rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 C. s. p.), skúmal predovšetkým bez nariadenia pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou C. s. p.) prípustnosť dovolania a dospel k záveru, že dovolanie v tomto prípade nie je súce na vecné prejednanie a treba ho odmietnuť.

6. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie naďalej (tak ako v režime O. s. p.) nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť (stranami ani sebou samým) vnímaný ako tretia inštancia, určená na preskúmavanie akéhokoľvek rozhodnutia odvolacieho súdu (tu porovnaj napr. rozhodnutia najvyššieho súdu vo veciach sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012). Otázka posúdenia, či sú alebo naopak nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (tu por. napr. rozhodnutia najvyššieho súdu vo veciach sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 209/2015, 3 Cdo 308/2016 a 5 Cdo 255/2014).

7. V zmysle § 419 C. s. p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie dovolaním napadnúť (úspešne).

Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p.

8. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 C. s. p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 C. s. p.). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ C. s. p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 C. s. p. v spojení s § 431 ods. 1 a § 432 ods. 1 rovnakého zákona). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

9. Pritom aj naďalej (opäť obdobne ako za účinnosti O. s. p.) platí, že pre záver o prípustnosti dovolania z dôvodu tzv. zmätočnosti (dnes podľa § 420 C. s. p., skôr podľa § 237 ods. 1 O. s. p.) nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že došlo k vade uvedenej v príslušnom zákonom ustanovení, ale rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (v tejto súv. por. napr. rozhodnutia najvyššieho súdu vo veciach jeho sp. zn. 1 Cdo 127/2012, 2 Cdo 609/2015, 3 Cdo 29/ 2016, 4 Cdo 133/2015, 5 Cdo 467/2014, 6 Cdo 5/2014, 7 Cdo 7/2016 a 8 Cdo 450/2015).

10. Podľa § 420 C. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

11. V danom prípade žalujúce uplatnilo dôvod prípustnosti dovolania vymedzený v ustanovení § 420 písm. f/ C. s. p., podľa ktorého je dovolanie prípustné, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podľa argumentácie žalujúceho, urobenej súčasťou jeho dovolania mal odvolací súd porušiť jeho práva 1. tým, že považoval za správny a potvrdil taký rozsudok súdu prvej inštancie, v rámci odôvodnenia ktorého bola vec posúdená po právnej stránke spôsobom pre žalujúce prekvapivým a 2. tým, že nepovažoval za významné (i v tomto prípade s následkom potvrdenia rozsudku súdu prvej inštancie ako vecne správneho) nedostatky v odôvodnení rozsudku prvoinštančného súdu, týkajúce sa nezaujatia stanoviska k rozsudkom SD, predloženým v rámci obrany žalovaného.

12. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (viď napr. rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

13. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na

konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011 a 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno bez ďalšieho vykladať extenzívne, teda jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. Je síce pravdou, že najvyšší súd v minulosti na odňatie možnosti konať pred súdom konečným výsledkom rozhodovacej činnosti súdu (rozhodnutím a najmä jeho odôvodnením) nenazeral jednotne a k istému zjednoteniu (o ktorom ešte reč bude) došlo až na sklonku roku 2015, konštatovanie porušenia procesných práv v zákonom predpokladanej intenzite musí byť vždy vecou individuálneho posúdenia v konkrétnej veci a prijatia záveru o priamej (nepretrhnutej) príčinnej súvislosti medzi vytýkaným postupom súdu znemožňujúcim strane sporu uskutočnenie jej procesného práva a porušením tým práva strany na spravodlivý proces.

14. V prípade namietania žalujúcim upretia mu práva na spravodlivý proces faktickým znemožnením mu reagovať na právne posúdenie veci prvoinštančným súdom odchylné od vlastného videnia strany, ktorá spor iniciovala, nejde o porušenie primárne vytknuteľné súdu odvolaciemu, ale súdu prvej inštancie. Je síce pravdou, že takéto počínanie súdu prvej inštancie môže strane sporu komplikovať uplatnenie jej práva či jeho bránenie, účinným prostriedkom nápravy je tu však odvolanie - prinášajúce ako možnosť polemiky strany nesúhlasiacej s právnym posúdením veci zo strany súdu prvej inštancie, tak i povinnosť odvolacieho súdu odvolateľovi poskytnúť na jeho špecifické argumenty rovnako špecifické (konkrétne) odpovede a z pohľadu potenciálne úspešného vytknutia aj odvolaciemu súdu počínania na újmu procesných práv strany je rozhodujúce, či aj takýto súd pri rešpektovaní procesných práv odvolateľa niečo opomenul.

15. O ostatný uvádzaný prípad podľa názoru dovolacieho súdu nešlo a ísť nemohlo preto, že žalujúce použiteľnosť právnej vety ním už v odvolaní (a neskôr i v dovolaní) uvádzaného rozhodnutia najvyššieho súdu, publikovaného aj v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka NS“) a vzťahujúceho sa na prípad neplatnosti zmluvy (R 5/2002) nekonkretizovalo so zreteľom k okolnostiam nepochybne odlišného prípadu v prejednávanej veci, v ktorej k uzavretiu žiadnej zmluvy neprišlo a vylúčené boli preto i následné úvahy o neplatnosti zmluvy (neuzavretej) aj o dôvodoch, pre ktoré by mal byť namieste takýto záver. Žalujúce pritom výsledkami dokazovania dostatočne podopretý záver súdu prvej inštancie o zhode prejavov vôle strán zrušiť verejné obstarávanie neopodstatnene interpretovalo ako uzavretie zmluvy či dohody (čo súd prvej inštancie ani odvolací súd netvrdili, prvý z nich záver o zhode prejavov vôle doplnil poznámkou o nevýznamnosti motivácie tej-ktorej strany a druhý stotožnením sa s dôvodmi prvoinštančného súdu akceptoval i tento čiastkový záver za stavu nedostatku neskoršej schopnosti žalujúceho aj voči nemu účinne niečo namietat). Za takejto situácie vytvorenej samým žalujúcim, teda za stavu neposkytnutia ním špecifického argumentu o naozaj existujúcej nesprávosti v postupe súdu prvej inštancie, však nešlo dosť dobre trvať ani na existencii povinnosti odvolacieho súdu poskytnúť špecifickú odpoveď (na len všeobecne uplatnený a nedostatočne konkretizovaný, navyše obsahom spisu ani neverifikovateľný argument).

16. Z dôvodov priblížených v predchádzajúcom odseku preto na porušenie procesných práv žalujúceho odvolacím súdom tak, ako ho má na mysli ustanovenie § 420 písm. f/ C. s. p., nebolo z čoho usúdiť. Stále pritom platí, že len úspešné uplatnenie prinajmenšom jedného z dôvodov tzv. zmätočnosti konania na odvolacom súde predstavuje pre dovolateľa pomyselnú vstupnú bránu k tomu, aby dovolací súd mal priestor zaoberať sa i tým, či rovnakým (prípadne iným) dôvodom zmätočnosti netrpí aj konanie pred súdom prvej inštancie a v prejednávanej veci k otvoreniu takejto vstupnej brány nedošlo.

17. Ďalšou podobou porušenia práva žalujúceho na spravodlivý proces malo byť podľa obsahu dovolania nedostatočné (nepreskúmateľné) odôvodnenie potvrdzujúceho rozsudku odvolacieho súdu.

18. Na zasadnutí občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu 3. decembra 2015 bolo prijaté stanovisko, majúce uzavrieť skorší spor o to, či nepreskúmateľnosť rozhodnutia je len tzv. inou vadou konania (skúmateľnou len pri procesne prípustnom dovolaní) alebo sama zakladá postup súdu odnímajúci účastníkom konania možnosť konať pred súdom. Právna veta stanoviska, publikovaného v Zbierke NS pod R 2/2016, znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje

zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“.

19. Pri vyjdení z takéhoto stanoviska a nutnosti jeho uplatnenia i na režim novej procesnej úpravy má dovolací súd za to, že obsah spisu v prejednávanej veci neposkytuje žiaden podklad pre to, aby sa na daný prípad uplatnila druhá časť vyššie citovanej právnej vety stanoviska. Dovolaním napádaný rozsudok odvolacieho súdu (ako primárny - a vychádzajúc z obsahu dovolania v prejednávanej veci jediný - predmet dovolacieho prieskumu) totiž uvádza skutkový stav, ktorý považoval dovolací súd za rozhodujúci, stanoviská oboch strán sporu k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania i pre rozhodnutie rozhodné právne predpisy, z ktorých vyvodil svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení. Treba mať pritom na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Ak dovolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie (v minulosti postupom podľa § 219 ods. 2 O. s. p., dnes a aj v prejednávanej veci podľa § 387 ods. 2 C. s. p.), stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Z pohľadu spochybniteľnosti jeho úvah je potom významné len to, či sa rozhodne (dovolací súd) doplniť úvahy súdu prvej inštancie a ak áno, či takýmto jeho dopĺňujúcim úvahám nepôjde vytknúť medzerovitost' v uvažovaní či arbitrárnosť (neodôvodnenosť); v prejednávanej veci však o prípad takýchto nedostatkov pri vyporiadaní sa odvolacieho súdu aj s námietkami z odvolania nešlo.

20. Z pohľadu úspechu žaloby v prejednávanej veci bola totiž kľúčovou otázkou preukázania príčinnej súvislosti medzi postupmi vytýkanými žalovanému a škodou (majetkovou ujmu) žalujúceho. Oba nižšie súdy v tejto súvislosti zhodne uviedli, že žalujúce existenciu takejto súvislosti nepreukázalo a tiež, že na náhradu nákladov spojených s účasťou na verejnom obstarávaní neexistuje priamy nárok, pričom dovolací súd doplnil aj úvahu, podľa ktorej k vzniku nákladov žalujúceho na zmluvnej odmene H. P. F., F.. (inak štatutárneho zástupcu občianskeho združenia, uzavierajúceho zmluvu o vytvorení diela z 5. augusta 2006, majúcu preukazovať vznik škody, so sebou samým) došlo už v súvislosti s vyhlásením verejného obstarávania (ako to napokon vyplýva z čl. I zmluvy na č. 1. 15 spisu) a nie až v súvislosti s žalujúcim namietaným vylúčením jeho ponuky, resp. so zrušením verejného obstarávania i ďalšiu úvahu o nutnosti znášania nákladov spojených s účasťou na verejnom obstarávaní uchádzačom samotným (bez ohľadu na úspech či neúspech ponuky a neskoršie uzavretie, resp. neuzavretie zmluvy). Takýmto úvahám rozhodne nešlo vytknúť nezrozumiteľnosť ani arbitrárnosť, ak tu navyše boli tiež body 2 a 3 článku II zmluvy o vytvorení diela, viažuce vyplatenie dohodnutej autorskej odmeny na uplynutie lehoty 30 dní od podpisu zmluvy medzi žalovaným a úspešným uchádzačom, resp. na uplynutie rovnakej lehoty od uplynutia ôsmich (správne „ôsmich“ - pozn. najvyššieho súdu) mesiacov po podpise zmluvy o vytvorení diela, počas ktorých zmluva medzi žalovaným a úspešným uchádzačom podpísaná nebude a podľa dovolacieho súdu tu nemôže byť žiadnej pochybnosti o tom, že úspešným uchádzačom bolo myslené žalujúce a to taký status nikdy nenadobudlo.

21. Napokon k špecifickej námietke žalujúceho nevysporiadaním sa nižšími súdmi s rozsudkami SD predloženými žalovaným je žiaduce uzavrieť, že takéto nevysporiadanie sa by mohlo byť porušením procesných práv strany v intenzite predpokladanej ustanovením § 420 písm. f/ C. s. p. len vtedy, ak by sa týkalo argumentácie tej strany, ktorá v spore neuspela a to len za situácie, žeby nižšími súdmi opomenutá alebo bagatelizovaná argumentácia bola pre nazeranie na posudzovaný problém významná (rozumej spôsobilá privodiť potrebu nazerania na problém optikou strany v konaní pred nižšími súdmi neúspešnej). Žiadna z takýchto podmienok ale v prejednávanej veci splnená nebola, nakoľko rozsudky SD predložené žalovaným mali slúžiť na podporu obrany tejto strany sporu (a predstavovať tak len ďalší dôvod zamietnutia žaloby) a žalujúce nebolo schopné priniesť nič nasvedčujúce tomu, žeby prípadné zaujatie adresného stanoviska k takýmto rozsudkom ktorýmkoľvek z nižších súdov muselo viesť k záveru o opodstatnenosti žaloby.

22. Zo všetkých týchto dôvodov preto najvyšší súd dospel k záveru, že dovolanie žalujúceho nie je

podľa § 420 písm. f/ C. s. p. prípustné a preto ho podľa podľa § 447 písm. c/ rovnakého zákona odmietol.

23. Výsledok dovolacieho konania obdobný jeho zastaveniu zavinielo neprípustným dovolaním žalujúce a právo na náhradu trov tohto konania preto vzniklo jeho procesnému súperovi, teda žalovanému (§ 453 ods. 1 a § 256 ods. 1 per analogiam C. s. p.). Pretože však žalovanému v tomto konaní preukázateľne žiadne trovy nevznikli, dovolací súd mu žiadnu náhradu nepriznal (v ktorej procesnej situácii tak odpadol i dôvod dvojfázového rozhodovania o trovách konania, predpokladaný novou úpravou procesného práva, v tejto súv. por. i § 262 C. s. p.).

24. Toto uznesenie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.